

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 18. decembra 2007*

Vo veci C-220/06,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Audiencia Nacional (Španielsko) z 15. marca 2006 a doručený Súdnemu dvoru 15. mája 2006, ktorý súvisí s konaním:

Asociación Profesional de Empresas de Reparto y Manipulado de Correspondencia

proti

Administración General del Estado,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann (spravodajca), sudcovia R. Schintgen, A. Borg Barthet, M. Ilešič a E. Levits,

* Jazyk konania: španielčina.

generálny advokát: Y. Bot,
tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 14. júna 2007,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Asociación Profesional de Empresas de Reparto y Manipulado de Correspondencia, v zastúpení: J. M. Piqueras Ruíz, abogado,

- španielska vláda, v zastúpení: F. Díez Moreno, splnomocnený zástupca,

- belgická vláda, v zastúpení: A. Hubert, splnomocnená zástupkyňa,

- rakúska vláda, v zastúpení: M. Fruhmann, splnomocnený zástupca,

- Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: X. Lewis a K. Simonsson, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci C. Fernández a I. Moreno-Tapia Rivas, abogadas,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 20. septembra 2007,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 43 ES a 49 ES v spojení s článkom 86 ES v kontexte procesu liberalizácie poštových služieb a vo svetle právnych noriem Spoločenstva v oblasti verejného obstarávania.

- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Asociación Profesional de Empresas de Reparto y Manipulado de Correspondencia (Združenie podnikov pôsobiacich v oblasti distribúcie a spracovania korešpondencie, ďalej len „Asociación Profesional“) a Administración General del Estado, Ministerio de Educación, Cultura y Deporte (štátna správa, ministerstvo školstva, kultúry a športu, ďalej len „Ministerio“), vo veci rozhodnutia Ministerio o uzavretí zmluvy na poskytovanie poštových služieb so spoločnosťou Sociedad Estatal Correos y Telégrafos SA (verejnoprávna poštová a telegrafická spoločnosť, ďalej len „Correos“), ktorá je poskytovateľom univerzálnej poštovej služby v Španielsku, bez vyhlásenia verejného obstarávania.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

Smernica 97/67/ES

- 3 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/67/ES z 15. decembra 1997 o spoločných pravidlách rozvoja vnútorného trhu poštových služieb spoločenstva a zlepšovaní kvality služieb (Ú. v. ES L 15, 1998, s. 14; Mim. vyd. 06/003, s. 71), v zmysle článku 1 stanovuje spoločné pravidlá týkajúce sa najmä poskytovania univerzálnej poštovej služby v rámci Európskeho spoločenstva a kritériá, na základe ktorých sa určuje, ktoré služby môžu byť vyhradené poskytovateľom univerzálnej služby.
- 4 Podľa článku 3 ods. 1 smernice 97/67 členské štáty zabezpečia, aby mali užívatelia právo na univerzálnu službu zahrnujúcu trvalé poskytovanie poštových služieb stanovenej kvality na všetkých miestach ich územia za ceny prijateľné pre všetkých užívateľov.
- 5 Podľa článku 3 ods. 4 smernice:

„Každý členský štát prijme opatrenia, ktorými zabezpečí, aby univerzálne služby zahŕňali minimálne nasledovné služby:

— vyberanie, triedenie, prepravu a distribúciu poštových zásielok do dvoch kilogramov,

— vyberanie, triedenie, prepravu a distribúciu poštových balíkov do desiatich kilogramov,

— služby spojené s doporučenými zásielkami a poistenými zásielkami.“

6 Článok 7 tej istej smernice, ktorý sa nachádza v kapitole 3 s nadpisom „Harmonizácia služieb, ktoré môžu byť vyhradené“, v odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. V rozsahu potrebnom na zabezpečenie spravovania [zachovania — *neoficiálny preklad*] univerzálnych služieb, medzi služby, ktoré môže každý členský štát vyhraďiť pre poskytovateľa (poskytovateľov) univerzálnych služieb, patrí vyberanie, rozdeľovanie, preprava a doručovanie vnútroštátnej korešpondencie, či už ide o zrýchlené doručovanie, alebo nie, cena ktorých je menšia ako päťnásobok verejnej sadzby za korešpondenciu v prvej hmotnostnej triede najrýchlejšej štandardnej kategórie v prípade, že takáto kategória existuje, za predpokladu, že táto korešpondencia váži menej ako 350 gramov. ...

2. V rozsahu potrebnom na zabezpečenie spravovania [zachovania — *neoficiálny preklad*] univerzálnych služieb, môžu byť medzinárodné zásielky a priama pošta naďalej vyhradené v rámci cenových a hmotnostných limitov uvedených v odseku 1.“

Smernica 92/50/EHS

- 7 Podľa článku 1 písm. a) smernice Rady 92/50/EHS z 18. júna 1992 o koordinácii postupov verejného obstarávania služieb (Ú. v. ES L 209, s. 1; Mim. vyd. 06/001, s. 322), zmenenej a doplnenej smernicou Komisie 2001/78/ES z 13. septembra 2001 (Ú. v. ES L 285, s. 1; Mim. vyd. 06/004, s. 94, ďalej len „smernica 92/50“) „verejné zmluvy na poskytnutie služieb“; sú odplátne zmluvy uzavreté písomne medzi poskytovateľom služieb a verejným obstarávateľom, s výnimkou zmlúv uvedených v bodoch i) a ix) toho istého ustanovenia.
- 8 Podľa článku 1 písm. b) smernice 92/50 sa za „obstarávateľov [verejných obstarávateľov — *neoficiálny preklad*]“ považujú „štátne, regionálne alebo miestne orgány, verejnoprávne inštitúcie, združenia tvorené jedným alebo viacerými takýmito orgánmi alebo verejnoprávnymi inštitúciami“. V tom istom článku v písmene c) je definovaný „poskytovateľ služieb“ ako „fyzická alebo právnická osoba, vrátane verejnoprávnej inštitúcie, ktorá poskytuje služby“.
- 9 Článok 3 ods. 2 uvedenej smernice spresňuje, že verejní obstarávatelia zabezpečia, aby nedochádzalo k diskriminácii medzi poskytovateľmi služieb.
- 10 Článok 6 smernice 92/50 znie takto:

„Táto smernica sa nevzťahuje na verejné zmluvy na poskytnutie služieb uzatvárané so subjektom, ktorý je sám obstarávateľom [verejným obstarávateľom — *neoficiálny preklad*] v zmysle článku 1 písm. b) na základe výhradného práva, ktoré využíva v súlade s uverejneným zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením, ktoré je v súlade so zmluvou [ES].“

11 Článok 7 ods. 1 písm. a) druhá zarážka bod ii) smernice 92/50 v spojení s kategóriou 4 prílohy I A tejto smernice stanovuje, že smernica sa vzťahuje na verejné zmluvy na poskytnutie služieb, ktorých predmetom je preprava poštových zásielok a ktoré uzatvárajú verejní obstarávatelia uvedení v článku 1 písm. b) smernice s výnimkou verejných obstarávateľov uvedených v prílohe I smernice 93/36/EHS zo 14. júna 1993 o koordinácii postupov verejného obstarávania dodania tovaru (Ú. v. ES L 199, s. 1; Mím. vyd. 06/003, s. 3) a ktorých predpokladaná čistá hodnota bez dane z pridanej hodnoty nie je nižšia ako hodnota v eurách zodpovedajúca sume 200 000 SDR [zvláštne práva čerpania].

12 Článok 7 ods. 5 smernice 92/50 stanovuje:

„V prípade zmlúv, ktoré neuvádzajú celkovú cenu, základom pre výpočet predpokladanej ceny objednávky bude:

— v prípade zmlúv uzatváraných na dobu určitú, ktorá nepresahuje 48 mesiacov, celková cena predmetu obstarávania za celú dĺžku jej trvania,

— v prípade zmlúv, ktorých dĺžka trvania nie je stanovená, alebo ktorých trvanie prekračuje 48 mesiacov, mesačná splátka vynásobená 48.“

13 Podľa článku 8 smernice 92/50 sa musia zmluvy, ktorých predmetom sú služby uvedené v prílohe I A, uzatvárať v súlade s ustanoveniami hláv III až VI smernice, čo predovšetkým znamená, že musia byť predmetom verejného obstarávania a primeraného zverejnenia.

Vnútroštátna právna úprava

- 14 Podľa zákona č. 24/1998 z 13. júla 1998 o univerzálnej poštovej službe a liberalizácii poštových služieb (*Ley 24/1998 del Servicio Postal Universal y de Liberalización de los Servicios Postales*), ktorého účelom je prebrať do španielskeho právneho poriadku smernicu 97/67, sa poštové služby považujú za služby vo všeobecnom záujme, ktoré sa poskytujú v režime voľnej hospodárskej súťaže. Len univerzálna poštová služba sa považuje za službu vo verejnom záujme a podlieha záväzkom služby vo verejnom záujme. Článok 18 uvedeného zákona vyhradzuje prevádzkovateľovi univerzálnej poštovej služby výlučné právo na poskytovanie niektorých služieb.
- 15 Poskytovateľom tejto univerzálnej poštovej služby v Španielsku je Correos, verejno-právna akciová spoločnosť, ktorej základné imanie je v plnom rozsahu vo vlastníctve štátu.
- 16 V zmysle článku 11 zákona o verejnom obstarávaní (*Ley de Contratos de las Administraciones Públicas*), ktorého znenie bolo kodifikované a schválené kráľovským legislatívnym dekrétom č. 2/2000 zo 16. júna 2000 (*Real Decreto Legislativo 2/2000 por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Contratos de las Administraciones Públicas*, ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“), zmluvy orgánov verejnej správy musia byť v súlade so zásadami rovnosti zaobchádzania a zákazu diskriminácie a s výnimkou prípadov stanovených v tomto zákone aj so zásadami zverejňovania a hospodárskej súťaže.
- 17 Z článku 206 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní vyplýva, že uzatváranie zmlúv na poskytovanie poštových služieb zo zmluvného hľadiska v zásade spadá pod verejné obstarávanie upravené týmto zákonom.

- 18 V zmysle článku 3 ods. 1 písm. b) zákona o verejnom obstarávaní sú však z pôsobnosti zákona vyňaté dohody o spolupráci, ktoré v súlade s osobitnými predpismi, ktoré ich upravujú, uzatvára orgán verejnej správy s fyzickými alebo právnickými osobami súkromného práva, pod podmienkou, že svojím predmetom nepatria medzi zmluvy upravené týmto zákonom alebo osobitnými správnymi predpismi.
- 19 Podľa analýzy právneho rámca prejednávaneho sporu vykonanej vnútroštátnym súdom sa takáto dohoda o spolupráci zdá byť právnym aktom, na ktorý sa nevzťahujú zákonné ustanovenia o verejnom obstarávaní, a teda ani zásady konkurencieschopnosti, zverejňovania a hospodárskej súťaže, ktoré sú typické pre oblasť verejného obstarávania.
- 20 Článok 58 zákona 14/2000 z 29. decembra 2000 o daňových, správnych a sociálnych opatreniach (Ley 14/2000 de medidas Fiscales, Administrativas y de Orden Social, ďalej len „zákon 14/2000“) stanovuje, že orgány verejnej správy môžu s Correos uzatvárať také dohody o spolupráci, aké sú uvedené v článku 3 zákona o verejnom obstarávaní, na poskytovanie služieb, ktoré patria do predmetu činnosti tejto spoločnosti.
- 21 Podľa zistení vnútroštátneho súdu sa možnosť uzatvárať takéto dohody o spolupráci vzhľadom na predmet činnosti Correos, tak ako je vymedzený v článku 58 zákona 14/2000, neobmedzuje len na neliberalizované alebo vyhradené poštové služby, ale vzťahuje sa na riadenie a prevádzku celej poštovej služby. Táto možnosť preto nie je obmedzená len na univerzálnu poštovú službu a v rámci nej nerozlišuje medzi vyhradenými a nevyhradenými službami.

- 22 Navyše vnútroštátny súd uvádza, že v zmysle článku 58 zákona 14/2000 Correos niektoré služby musí poskytovať. Medzi jej úlohami totiž figuruje povinné prevzatie služieb súvisiacich s predmetom jej činnosti, ktoré jej môžu zveriť orgány verejnej správy. Pri jednej zo strán tak chýba zmluvná sloboda.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 23 Na základe rokovacieho konania bez vyhlásenia verejného obstarávania podpísali Ministerio a Correos 6. júna 2002 dohodu o spolupráci týkajúcu sa poskytovania poštových a telegrafických služieb (Convenio de colaboración para la prestación de servicios postales y telegráficos, ďalej len „dohoda o spolupráci“).

- 24 Táto dohoda o spolupráci stanovuje, že Correos poskytuje Ministerio poštové a telegrafické služby, pokiaľ ide o:

- listové zásielky (obyčajné, doporučené a expresné), miestne, medzimestské a medzinárodné, bez hmotnostných alebo objemových obmedzení,

- balíky (doporučené, obyčajné a medzinárodné) bez hmotnostných alebo objemových obmedzení,

- vnútroštátne expresné služby a EMS („Express Mail Service“) v medzinárodnom styku bez hmotnostných alebo objemových obmedzení,

- doručovanie kníh, knižničnej pošty, časopisov a úradného vestníka ministerstva na vnútroštátnej (miestnej a medzimestskej) a medzinárodnej úrovni (pozemnou a vzdušnou cestou) bez hmotnostných a objemových obmedzení.

- 25 Finančná protihodnota týchto služieb nie je fixne stanovená, pretože závisí od usku-
točneného obratu. V konaní na vnútroštátnom súde bola odhadnutá na sumu viac
ako 12 020,42 eur ročne, pričom táto otázka nebola predmetom sporu.

- 26 Dohoda o spolupráci bola uzavretá na dobu neurčitú a v čase podania návrhu na
začatie prejudiciálneho konania bola stále platná a účinná.

- 27 Asociación Profesional podala na Ministerio odvolanie proti správne rozhod-
nutiu, ktorým bolo prostredníctvom dohody o spolupráci zadané poskytovanie libe-
ralizovaných poštových služieb bez vyhlásenia verejného obstarávania.

- 28 Ministerio rozhodnutím z 20. marca 2003 odvolanie zamietlo z dôvodu, že zadanie
poskytovania poštových služieb z jeho strany sa zakladalo na existencii dohody
o spolupráci, na ktorú sa nevzťahuje právna úprava verejného obstarávania a ktorá
preto nepodlieha zásadám zverejnenia a slobodnej hospodárskej súťaže.

- 29 V tejto súvislosti Ministerio zastávalo názor, že s Correos neuzavrelo žiadnu zmluvu,
ale že táto poskytuje služby na základe dohody o spolupráci, ktorá bola uzavretá
v súlade s článkom 3 ods. 1 písm. d) zákona o verejnom obstarávaní a článkom 58
ods. 2 piatym pododsekom zákona 14/2000.

30 Proti tomuto zamietavému rozhodnutiu Ministerio z 20. marca 2003 podala Asociación Profesional žalobu na Audiencia Nacional.

31 Podľa tohto súdu riešenie ním prejednávaného sporu závisí od výkladu práva Spoločenstva. Súdny dvor by totiž mohol konštatovať, že použitie dohôd o spolupráci je nezlučiteľné so zásadami zverejnenia a slobodnej hospodárskej súťaže, ktoré sa vzťahujú na verejné obstarávanie, ak by dospel k záveru, že takéto dohody sa buď môžu používať len v oblasti poštových služieb, ktoré zákon vyhradzuje poskytovateľovi univerzálnej služby, alebo že sú nezlučiteľné s uvedenými zásadami aj v tejto oblasti. V prípade takéhoto konštatovania by bolo potrebné dospieť k záveru o protiprávnosti takej dohody o spolupráci, aká je predmetom sporu v tomto prípade, s tým, že jej obsah by bol absolútne neplatný buď v celom rozsahu, alebo len pokiaľ ide o časť, ktorá ide nad rámec poštových služieb, pri ktorých by Súdny dvor považoval použitie takejto dohody za prípustné.

32 Za týchto okolností vnútroštátny súd rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Treba články 43 [ES] a 49 [] ES v spojení s článkom 86 [ES] pri ich aplikácii v rámci liberalizácie poštových služieb stanovenej smernicami [97/67] a 2002/39/ES a v rámci zásad, ktorým podlieha verejné obstarávanie podľa smerníc ,ad hoc‘ vykladať tak, že nepripúšťajú dohodu, ktorej predmet zahŕňa poskytovanie tak vyhradených, ako aj nevyhradených, a teda liberalizovaných poštových služieb, uzavretú medzi verejnoprávnou spoločnosťou, ktorej základné imanie je úplne vo vlastníctve štátu a ktorá je navyše prevádzkovateľom univerzálnej poštovej služby, a orgánom štátnej správy?“

O prejudiciálnej otázke

33 Na úvod je potrebné uviesť, že hoci vnútroštátny súd vo svojej otázke odkazuje na smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2002/39/ES z 10. júna 2002, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 97/67/ES o spoločných pravidlách rozvoja vnútorného trhu poštových služieb spoločenstva a zlepšovaní kvality služieb (Ú. v. ES L 176, s. 21; Mim. vyd. 06/004, s. 316), táto smernica sa na spor vo veci samej neuplatní. Podľa článku 2 ods. 1 tejto smernice totiž lehota určená členským štátom na prebratie smernice do vnútroštátnych právnych poriadkov uplynula až 31. decembra 2002.

O prípustnosti

34 Španielska vláda sa domnieva, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je neprípustný, pretože v skutočnosti sa Súdnemu dvoru kladie otázka, či je dohoda o spolupráci v súlade so smernicami z oblasti verejného obstarávania a liberalizácie poštových služieb, čo je otázka, ktorá patrí do právomoci vnútroštátneho súdu.

35 Hneď na úvod je potrebné konštatovať, že ani zo znenia položenej otázky, ani z odôvodnenia, o ktoré sa opiera, tak ako bolo vyložené v návrhu na začatie prejudiciálneho konania, sa nedá vyčítať, že by vnútroštátny súd vyzýval Súdny dvor, aby sa sám zaoberal otázkou súladu dohody o spolupráci s právom Spoločenstva.

36 Okrem toho je potrebné pripomenúť, že hoci Súdny dvor nemá v rámci článku 234 ES právomoc aplikovať normy práva Spoločenstva na určitý konkrétny prípad ani

posúdiť súlad ustanovení vnútroštátneho práva s nimi, môže vnútroštátnemu súdu poskytnúť všetky usmernenia na výklad práva Spoločenstva, ktoré preň môžu byť užitočné na posúdenie účinkov ustanovení vnútroštátneho práva (pozri rozsudok z 9. júla 2002, *Flightline*, C-181/00, Zb. s. I-6139, bod 20).

37 Návrh na začatie prejudiciálneho konania preto treba považovať za prípustný.

O veci samej

38 Vnútroštátny súd sa svojou otázkou v podstate pýta, či právo Spoločenstva treba vykladať v tom zmysle, že je prekážkou takej právnej úpravy členského štátu, ktorá orgánom verejnej správy umožňuje mimo rámca pravidiel verejného obstarávania zveriť poskytovanie tak vyhradených, ako aj nevyhradených poštových služieb verejnoprávnej akciovej spoločnosti, ktorej základné imanie je úplne vo vlastníctve štátu a ktorá je v danom štáte poskytovateľom univerzálnej poštovej služby.

Vyhradené poštové služby v zmysle smernice 97/67

39 Na úvod je potrebné pripomenúť, že článok 7 smernice 97/67 umožňuje členským štátom vyhradiť určité poštové služby poskytovateľovi/poskytovateľom univerzálnej poštovej služby, pokiaľ je to nevyhnutné na zachovanie tejto služby. Preto pokiaľ sú určité poštové služby v súlade s touto smernicou vyhradené len jednému poskytovateľovi univerzálnej služby, sú tieto služby nevyhnutne vyňaté z hospodárskej súťaže a žiaden iný hospodársky subjekt nie je oprávnený ich ponúkať.

40 Je preto nevyhnutné konštatovať, že pokiaľ ide o takéto vyhradené služby, nie je možné uplatniť pravidlá Spoločenstva v oblasti verejného obstarávania, ktorých hlavným cieľom je voľný pohyb tovaru a služieb, ako aj otvorenie neskreslenej hospodárskej súťaže vo všetkých členských štátoch (rozsudky z 11. januára 2005, Stadt Halle a RPL Lochau, C-26/03, Zb. s. I-1, bod 44, a z 11. mája 2006, Carbotermo a Consorzio Alisei, C-340/04, Zb. s. I-4137, bod 58).

41 Na položenú otázku je preto potrebné odpovedať tak, že právo Spoločenstva treba vykladať v tom zmysle, že nie je prekážkou takej právnej úpravy členského štátu, ktorá orgánom verejnej správy umožňuje mimo rámca pravidiel verejného obstarávania zveriť poskytovanie poštových služieb vyhradených v súlade so smernicou 97/67 jednej verejnoprávnej akciovej spoločnosti, ktorej základné imanie je úplne vo vlastníctve štátu a ktorá je v danom štáte poskytovateľom univerzálnej poštovej služby.

Nevyhradené poštové služby v zmysle smernice 97/67

42 Otázkou, či musia byť pri uzavretí takej dohody o spolupráci, o akú ide vo veci samej, dodržané pravidlá Spoločenstva z oblasti verejného obstarávania, treba preskúmať len vo vzťahu k poštovým službám, ktoré sú v zmysle smernice 97/67 nevyhradené.

— Smernica 92/50

43 Najprv je potrebné overiť, či taká dohoda, o akú ide vo veci samej, patrila do pôsobnosti smernice, ktorá bola v oblasti verejného obstarávania poštových služieb relevantná v čase skutkových okolností veci samej, t. j. smernice 92/50.

44 Uvedená smernica podmieňuje uzatváranie verejných zmlúv, na ktoré sa vzťahuje, určitými procesnými požiadavkami a požiadavkami zverejňovania.

45 Podľa samotného znenia článku 1 písm. a) smernice 92/50 verejná zmluva na poskytnutie služieb predpokladá existenciu odplatnej zmluvy písomne uzavretej medzi poskytovateľom služieb a verejným obstarávateľom v zmysle toho istého článku 1 písm. b).

46 Ako zdôraznil generálny advokát v bode 63 svojich návrhov, treba pripustiť, že Ministerio je verejný obstarávateľ a Correos poskytovateľ služieb v zmysle ustanovení uvedených v predchádzajúcom bode. Okrem toho je nesporné, že dohoda o spolupráci bola uzavretá písomne a má odplatný charakter.

47 Keďže sa však vnútroštátny súd obmedzil na zmienku o tom, že suma za služby poskytované na základe uvedenej dohody ročne predstavuje viac ako 12 020,42 eur, vzniká otázka, či táto suma dosahuje prahovú hodnotu 200 000 SDR stanovenú v článku 7 ods. 1 písm. a) druhej zarážke bode ii) smernice 92/50, čo v čase skutkových okolností vo veci samej zodpovedalo sume 249 681 eur.

48 Je vecou vnútroštátneho súdu, aby overil, či vzhľadom na vnútroštátne ustanovenia preberajúce článok 7 ods. 5 druhú zarážku smernice 92/50 bola prahová hodnota 249 681 eur dosiahnutá.

49 Za predpokladu, že by bola táto prahová hodnota dosiahnutá, vzniká otázka, či dohoda o spolupráci skutočne predstavuje zmluvu v zmysle článku 1 písm. a)

smernice 92/50. Španielska vláda sa totiž domnieva, že táto dohoda nemá zmluvný, ale inštrumentálny charakter, keďže Correos nemá žiadnu možnosť odmietnuť uzavretie takejto dohody a je povinná ju prijať.

- 50 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že definícia verejnej zmluvy na poskytnutie služieb spadá do pôsobnosti práva Spoločenstva, takže kvalifikovanie dohody o spolupráci v španielskom práve nie je relevantné pre posúdenie, či sa na ňu vzťahuje pôsobnosť smernice 92/50 (pozri v tomto zmysle rozsudky z 20. októbra 2005, Komisia/Francúzsko, C-264/03, Zb. s. I-8831, bod 36, a z 18. júla 2007, Komisia/Taliansko, C-382/05, Zb. s. I-6657, bod 30).
- 51 Je pravda, že Súdny dvor v bode 54 svojho rozsudku z 19. apríla 2007, Asemfo (295/05, Zb. s. I-2999) rozhodol, že podmienka uplatniteľnosti smerníc z oblasti verejného obstarávania týkajúca sa existencie zmluvy nie je splnená, ak štátna spoločnosť, o ktorú išlo v danej veci, nemá žiadnu voľnosť, pokiaľ ide o opatrenia v nadväznosti na príkaz udelený príslušnými orgánmi, ani pokiaľ ide o tarifu za jej plnenia, čo boli skutočnosti, ktoré mal preveriť vnútroštátny súd.
- 52 Takéto odôvodnenie však treba chápať v jeho špecifickom kontexte. Nadväzovalo totiž na zistenie, že v zmysle španielskej legislatívy je uvedená štátna spoločnosť nástrojom a technickou službou všeobecnej štátnej správy a správy každého z dotknutých autonómnych spoločenstiev, pričom Súdny dvor už v inom kontexte ako v tom, ktorý viedol k už citovanému rozsudku Asemfo, rozhodol, že ako nástroj a technická služba španielskej správy je daná spoločnosť povinná uskutočňovať výlučne práce, ktorými ju poverili všeobecná štátna správa, autonómne spoločenstvá a verejnoprávne subjekty, ktoré im podliehajú.

53 Correos ako poskytovateľ univerzálnej poštovej služby má však úplne odlišnú úlohu, ktorá so sebou prináša najmä skutočnosť, že jej klientela sa skladá zo všetkých osôb, ktoré chcú využiť univerzálnu poštovú službu. Len samotná skutočnosť, že táto spoločnosť nemá žiadnu voľnosť, ani pokiaľ ide o opatrenia v nadväznosti na príkaz Ministerio, ani pokiaľ ide o tarify za jej služby, nemôže viesť automaticky k záveru, že medzi týmito dvoma subjektmi nebola uzavretá žiadna zmluva.

54 Takáto situácia sa totiž nevyhnutne nelíši od situácie, keď si súkromný zákazník želá využiť služby Correos patriace do univerzálnej poštovej služby, vzhľadom na to, že zo samotnej úlohy poskytovateľa tejto služby vyplýva, že aj v takom prípade je povinná vykonať požadovanú službu, a to za tarify, ktoré môžu byť určené pevne, v každom prípade však musia byť transparentné a nediskriminačné. Pritom niet pochybností o tom, že takýto vzťah treba kvalifikovať ako zmluvný vzťah. Len v prípade, ak by dohoda uzavretá medzi Correos a Ministerio bola v skutočnosti jednostranným správny aktom stanovujúcim povinnosti len na strane Correos, t. j. aktom, ktorý by bol značne vzdialený bežným podmienkam obchodnej ponuky tejto spoločnosti, čo sú skutočnosti, ktoré musí preveriť vnútroštátny súd, bolo by namieste dospieť k záveru, že zmluva neexistuje, a teda že smernica 92/50 sa neuplatní.

55 V rámci tohto preverenia bude vnútroštátny súd musieť najmä preskúmať, či Correos môže s Ministerio vyjednávať konkrétny obsah služieb, ktoré sa majú poskytovať, ako aj tarify za tieto služby, a či má táto spoločnosť, pokiaľ ide o nevyhradené služby, možnosť zbaviť sa záväzkov, ktoré má podľa dohody o spolupráci, prostredníctvom výpovede danej v súlade s dohodou.

56 Aj ďalšie argumenty, ktoré španielska vláda uvádza, aby preukázala, že na takú dohodu o spolupráci, o akú ide vo veci samej, sa nevzťahujú príslušné predpisy z oblasti verejného obstarávania, treba takisto zamietnuť.

- 57 Španielska vláda najmä tvrdí, že dohoda o spolupráci v žiadnom prípade nemôže podliehať pravidlám verejného obstarávania, pretože sú splnené kritériá „in house“ stanovené judikatúrou Súdneho dvora.
- 58 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora nie je vyhlásenie verejného obstarávania podľa smerníc o verejnom obstarávaní povinné ani vtedy, ak je druhá zmluvná strana subjektom, ktorý je z právneho hľadiska inou osobou ako verejný obstarávateľ, pokiaľ sú splnené dve podmienky. Jednak verejný orgán, ktorý je verejným obstarávateľom, musí nad dotknutým subjektom vykonávať obdobnú kontrolu, akú vykonáva nad vlastnými útvarmi, a jednak tento subjekt musí podstatnú časť svojej činnosti vykonávať so samosprávnym orgánom alebo so samosprávnymi orgánmi, ktoré ho vlastní (pozri rozsudky z 18. novembra 1999, Teckal, C-107/98, Zb. s. I-8121, bod 50; Stadt Halle a RPL Lochau, už citovaný, bod 49; Carbotermo a Consorzio Alisei, už citovaný, bod 33, ako aj Asemfo, už citovaný, bod 55).
- 59 Bez toho, aby bolo potrebné hlbšie analyzovať, či je splnená prvá z dvoch podmienok uvedených v predchádzajúcom bode, stačí konštatovať, že vo veci samej nie je splnená druhá podmienka. Je totiž nesporné, že Correos ako poskytovateľ univerzálnej poštovej služby v Španielsku nevykonáva podstatnú časť svojej činnosti s Ministerio ani s verejnou správou všeobecne, ale že táto spoločnosť poskytuje poštové služby neurčitému počtu zákazníkov uvedenej poštovej služby.
- 60 Španielska vláda však tvrdí, že vzťahy, ktoré spájajú verejnú správu so spoločnosťou, ktorá je držiteľkou výlučných práv, sú svojou povahou vzťahmi výlučnosti, ktoré predstavujú vyššie štádium ako štádium „podstatnej časti činnosti“. Correos je pritom držiteľkou výlučného práva z dôvodu, že na základe článku 58 zákona 14/2000 je povinná orgánom verejnej správy poskytovať služby patriace do predmetu jej činnosti, ktorý zahŕňa tak vyhradené, ako aj nevyhradené služby.

61 V tejto súvislosti je nutné konštatovať, že aj za predpokladu, že by táto povinnosť mohla byť skutočne kvalifikovaná ako výlučné právo, čo musí posúdiť vnútroštátny súd, takéto právo nemôže v rámci analýzy, ktorú treba vykonať vo vzťahu k dvom podmienkam spomenutým v bode 58 tohto rozsudku, spĺňať požiadavku, aby poskytovateľ danej služby vykonával podstatnú časť svojej činnosti so subjektom alebo subjektmi, ktoré ho vlastní.

62 Táto požiadavka má totiž osobitne za cieľ zabezpečiť, aby bola smernica 92/50 aplikovateľná aj v prípade, keď podnik — kontrolovaný jedným alebo viacerými subjektmi — je aktívny na trhu, a teda môže vstúpiť do hospodárskej súťaže s inými podnikmi (pozri analogicky rozsudok Carbotermo a Consorzio Alisei, už citovaný, bod 60). Je pritom nesporné, že Correos je aktívna na španielskom poštovom trhu a s výnimkou služieb vyhradených v zmysle smernice 97/67 je v hospodárskej súťaži s inými poštovými podnikmi, ktorých počet je podľa pripomienok španielskej vlády približne 2000.

63 Preto je potrebné dospieť k záveru, že taká dohoda o spolupráci, o akú ide v spore vo veci samej, nespĺňa podmienky spomenuté v bode 58 tohto rozsudku a z toho dôvodu nemôže byť vyňatá z pôsobnosti smernice 92/50.

64 V každom prípade existencia výlučného práva môže odôvodňovať neuplatnenie smernice 92/50, keďže v zmysle článku 6 sa táto smernica „nevzťahuje na verejné zmluvy na poskytnutie služieb uzatvárané so subjektom, ktorý je sám obstarávateľom [verejným obstarávateľom — *neoficiálny preklad*] v zmysle článku 1 písm. b) na základe výhradného práva, ktoré využíva v súlade s uverejneným zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením, ktoré je v súlade so zmluvou“.

65 Pritom bez toho, aby bolo potrebné analyzovať, či Correos spĺňa prvú z troch podmienok uvedených v článku 6, týkajúcu sa jej postavenia ako verejného

obstarávateľa, a aj za predpokladu, že by táto spoločnosť mala v zmysle článku 58 zákona 14/2000 výlučné právo poskytovať orgánom verejnej správy poštové služby patriace do predmetu jej činnosti, stačí konštatovať, že v každom prípade nie je splnená tretia z uvedených podmienok, a síce, aby ustanovenie, ktorým sa priznáva výlučné právo, bolo zlučiteľné so Zmluvou.

66 Uvedené ustanovenie vnútroštátneho práva, za predpokladu, že vnútroštátnemu poskytovateľovi univerzálnej poštovej služby priznáva výlučné právo poskytovať orgánom verejnej správy poštové služby, ktoré nie sú vyhradené v zmysle článku 7 smernice 97/67 a na ktoré sa obmedzuje táto analýza, je nezlučiteľné s cieľom tejto smernice.

67 Ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, členské štáty nemajú právo ľubovoľne rozširovať okruh služieb vyhradených poskytovateľovi univerzálnej poštovej služby v zmysle článku 7 smernice 97/67, keďže takéto rozšírenie by bolo v rozpore s jej cieľom, ktorým je v zmysle jej odôvodnenia č. 8 zabezpečenie postupnej a riadenej liberalizácie poštového sektora (rozsudok z 11. marca 2004, Asempre a Asociación Nacional de Empresas de Externalización y Gestión de Envíos y Pequeña Paquetería, C-240/02, Zb. s. I-2461, bod 24).

68 Toto konštatovanie neplatí len pre horizontálne vyhradenie, t. j. pre vyhradenie určitej poštovej služby ako takej, ale z dôvodu zabezpečenia potrebného účinku článku 7 smernice 97/67 platí tiež pre vertikálne vyhradenie takej služby, ktorá sa rovnako ako vo veci samej týka výhradného poskytovania poštových služieb pre určitých zákazníkov. Ako zdôrazňuje Komisia Európskych spoločenstiev, uplatnenie spornej španielskej právnej úpravy by totiž v praxi znamenalo, že všetky poštové služby požadované nejakým španielskym verejným orgánom, by potenciálne mohli byť poskytované spoločnosťou Correos a ostatní poštovní prevádzkovatelia by tak boli odstavení, čo by bolo zjavne v rozpore s cieľom uvedenej smernice.

⁶⁹ Na položenú otázku je preto potrebné odpovedať tak, že smernicu 92/50 treba vykladať v tom zmysle, že je prekážkou takej právnej úpravy členského štátu, ktorá orgánom verejnej správy umožňuje mimo rámca pravidiel verejného obstarávania zveriť poskytovanie poštových služieb, ktoré nie sú v zmysle smernice 97/67 vyhradené, verejnoprávnej akciovej spoločnosti, ktorej základné imanie je úplne vo vlastníctve štátu a ktorá je v danom štáte poskytovateľom univerzálnej poštovej služby, pokiaľ dohody, na ktoré sa táto právna úprava vzťahuje,

— dosahujú príslušnú prahovú hodnotu, ako je stanovená v článku 7 ods. 1 smernice 92/50, a

— sú zmluvami v zmysle článku 1 písm. a) tejto smernice, uzavretými písomne a majúci charakter,

čo sú skutočnosti, ktoré musí preveriť vnútroštátny súd.

— Požiadavky v oblasti verejného obstarávania vyplývajúce zo Zmluvy

⁷⁰ Pokiaľ sa sporná vnútroštátna úprava vzťahuje na dohody, ktoré nedosahujú prahovú hodnotu stanovenú v článku 7 ods. 1 smernice 92/50, je ďalej potrebné preskúmať, či takáto právna úprava spĺňa požiadavky v oblasti verejného obstarávania, ktoré vyplývajú zo Zmluvy.

- 71 Aj keď sú totiž niektoré zmluvy vylúčené z pôsobnosti smerníc Spoločenstva v oblasti verejného obstarávania, verejní obstarávatelia, ktorí ich uzatvárajú, sú napriek tomu povinní dodržiavať základné pravidlá Zmluvy a osobitne zásadu zákazu diskriminácie na základe štátnej príslušnosti (rozsudok z 20. októbra 2005, Komisia/Francúzsko, už citovaný, bod 32 a citovaná judikatúra).
- 72 To platí, najmä pokiaľ ide o verejné zmluvy na poskytnutie služieb, ktorých hodnota je nižšia ako prahové hodnoty stanovené smernicou 92/50. Len samotná skutočnosť, že zákonodarca Spoločenstva dospel k názoru, že osobitné a prísne postupy stanovené smernicami o verejnom obstarávaní nie sú v prípade verejných zmlúv s nízkou hodnotou primerané, neznamená, že tieto zmluvy sú vylúčené z pôsobnosti práva Spoločenstva (uznesenie z 3. decembra 2001, Vestergaard, C-59/00, Zb. s. I-9505, bod 19, a rozsudok Komisia/Francúzsko, už citovaný, bod 33).
- 73 Ustanovenia Zmluvy špecificky uplatniteľné na verejné zmluvy na poskytnutie služieb, ktorých hodnota je nižšia ako prahové hodnoty stanovené smernicou 92/50, sú obsiahnuté najmä v článkoch 43 ES a 49 ES.
- 74 Okrem zákazu diskriminácie na základe štátnej príslušnosti treba na verejné zmluvy uplatniť tiež zásadu rovnosti zaobchádzania s uchádzačmi, a to aj v prípade neexistencie diskriminácie na základe štátnej príslušnosti (pozri analogicky rozsudky z 13. októbra 2005, Parking Brixen, C-458/03, Zb. s. I-8585, bod 48, a zo 6. apríla 2006, ANAV, C-410/04, Zb. s. I-3303, bod 20).
- 75 Zásady rovnosti zaobchádzania a zákazu diskriminácie na základe štátnej príslušnosti v sebe obnášajú najmä povinnosť transparentnosti, ktorá zadávajúcemu

verejnému orgánu umožní zabezpečiť dodržanie týchto zásad. Uvedená povinnosť transparentnosti prináležiaca tomuto orgánu spočíva v zabezpečení adekvátneho stupňa zverejnenia pre každého potenciálneho uchádzača, ktoré umožní otvorenie trhu so službami hospodárskej súťaži, ako aj kontrolu nestrannosti postupov verejného obstarávania (pozri analogicky rozsudky Parking Brixen, už citovaný, bod 49, a ANAV, už citovaný, bod 21).

76 Úplná absencia súťažného prostredia v prípade uzavretia takej verejnej zmluvy na poskytnutie služieb, o akú ide vo veci samej, v zásade nie je v súlade s požiadavkami článkov 43 ES a 49 ES ani so zásadami rovnosti zaobchádzania, zákazu diskriminácie a transparentnosti (pozri analogicky rozsudky Parking Brixen, už citovaný, bod 50, a ANAV, už citovaný, bod 22).

77 Okrem toho, z článku 86 ods. 1 ES vyplýva, že členské štáty nesmú ponechať v účinnosti vnútroštátnu právnu úpravu, ktorá umožňuje uzavretie verejných zmlúv na poskytnutie služieb bez vytvorenia súťažného prostredia, pretože takéto uzatvorenie zmluvy porušuje články 43 ES alebo 49 ES alebo zásady rovnosti zaobchádzania, zákazu diskriminácie a transparentnosti (pozri analogicky rozsudky Parking Brixen, už citovaný, bod 52, a ANAV, už citovaný, bod 23).

78 Pritom je pravda, že z článku 86 ods. 1 ES v spojení s odsekom 2 toho istého článku vyplýva, že na odsek 2 sa môže členský štát odvolať, aby odôvodnil priznanie osobitných alebo výlučných práv, ktoré sú v rozpore so Zmluvou, podniku poverenému poskytovaním služieb všeobecného hospodárskeho záujmu, pokiaľ plnenie osobitných úloh, ktoré mu boli zverené, nemôže byť zabezpečené inak ako priznaním týchto práv a pokiaľ rozvoj obchodu nie ovplyvnený v takom rozsahu, že by to bolo v rozpore so záujmami Spoločenstva (rozsudok zo 17. mája 2001, TNT Traco, C-340/99, Zb. s. I-4109, bod 52).

- 79 Treba tiež konštatovať, že taký podnik ako Correos, ktorý je v zmysle vnútroštátnej právnej úpravy členského štátu poverený poskytovaním univerzálnej poštovej služby, predstavuje podnik poverený poskytovaním služieb všeobecného hospodárskeho záujmu v zmysle článku 86 ods. 2 ES (pozri v tomto zmysle rozsudok TNT Traco, už citovaný, bod 53).
- 80 No aj za predpokladu, že by povinnosť uložená Correos článkom 58 zákona 14/2000 a spočívajúca v poskytovaní služieb patriacich do predmetu jej činnosti orgánom verejnej správy mohla byť považovaná za priznané výlučné právo, je nutné konštatovať, že na článok 86 ods. 2 ES sa nemožno odvolať na podporu takej vnútroštátnej legislatívy, o akú ide v spore vo veci samej, pokiaľ sa vzťahuje na služby, ktoré sú v zmysle smernice 97/67 nevyhradené.
- 81 Ako totiž generálny advokát zdôraznil v bode 99 svojich návrhov, smernica 97/67 vykonáva článok 86 ods. 2 ES, pokiaľ ide o možnosť vyhradiť niektoré poštové služby poskytovateľovi univerzálnej poštovej služby. Pritom ako bolo pripomenuté v bode 67 tohto rozsudku, Súdny dvor už rozhodol, že členské štáty nemajú právo ľubovoľne rozširovať okruh služieb vyhradených poskytovateľom univerzálnej poštovej služby v zmysle článku 7 smernice 97/67, pretože takéto rozšírenie by bolo v rozpore s cieľom smernice, ktorým je postupná a riadená liberalizácia poštového sektora.
- 82 V tomto kontexte je potrebné pripomenúť, že v rámci smernice 97/67 je zohľadnená otázka, či je na to, aby sa univerzálna poštová služba mohla poskytovať za ekonomicky prijateľných podmienok, potrebné jej poskytovateľovi vyhradiť určité poštové služby (rozsudok z 15. novembra 2007, *International Mail Spain*, C-162/06, Zb. s. I-9911, bod 50).

83 Preto pokiaľ ide o nevyhradené poštové služby v zmysle smernice 97/67, ktoré jediné sú predmetom tejto analýzy, článok 86 ods. 2 ES nemôže slúžiť ako základ pre odôvodnenie výlučného práva poskytovateľa univerzálnej poštovej služby poskytovať takéto služby orgánom verejnej správy.

84 Španielska vláda však napriek tomu tvrdí, že dohoda o spolupráci nemôže podliehať pravidlám v oblasti verejného obstarávania vzhľadom na svoj inštrumentálny a nie zmluvný charakter. Correos totiž nemá žiadnu možnosť odmietnuť uzavretie takej dohody, aká je predmetom sporu vo veci samej, a je povinná ju prijať.

85 Ako bolo zdôraznené v bode 54 tohto rozsudku, v tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že len v prípade, ak dohoda o spolupráci bola v skutočnosti jednostranným správnym aktom stanovujúcim povinnosti len na strane Correos, t. j. aktom, ktorý by bol značne vzdialený bežným podmienkam obchodnej ponuky tejto spoločnosti, čo sú skutočnosti, ktoré musí preveriť vnútroštátny súd, bolo by namieste dospieť k záveru, že na túto dohodu sa nevzťahujú pravidlá Spoločenstva v oblasti verejného obstarávania.

86 Pokiaľ ide o tvrdenie španielskej vlády, že dohoda o spolupráci nemôže podliehať pravidlám verejného obstarávania z dôvodu, že ide o situáciu „in house“, treba pripustiť, že uplatnenie noriem obsiahnutých v článkoch 12 ES, 43 ES a 49 ES, ako aj všeobecných zásad, ktorých sú tieto články špecifickým vyjadrením, je v oblasti verejného obstarávania služieb vylúčené, ak zadávajúci verejný orgán vykonáva nad subjektom, s ktorým bola uzavretá zmluva, obdobnú kontrolu ako nad vlastnými útvarmi a súčasne tento subjekt vykonáva podstatnú časť svojej činnosti s orgánom, ktorý ho vlastní (pozri analogicky rozsudky Parking Brixen, už citovaný, bod 62, a ANAV, už citovaný, bod 24).

87 Ako však bolo konštatované v bode 63 tohto rozsudku, taká dohoda, o akú ide v spore vo veci samej, nespĺňa druhú z podmienok uvedených v predchádzajúcom bode, a preto nemôže byť vyňatá z pôsobnosti pravidiel zakotvených v článkoch 12 ES, 43 ES a 49 ES, ani všeobecných zásad, ktorých sú tieto články špecifickým vyjadrením.

88 Na položenú otázku preto treba odpovedať tak, že články 43 ES, 49 ES a 86 ES, ako aj zásady rovnosti zaobchádzania, zákazu diskriminácie na základe štátnej príslušnosti a transparentnosti sa musia vykladať v tom zmysle, že sú prekážkou takej právnej úpravy členského štátu, ktorá orgánom verejnej správy umožňuje mimo rámca pravidiel verejného obstarávania zveriť poskytovanie služieb, ktoré nie sú v zmysle smernice 97/67 vyhradené, verejnoprávnej akciovej spoločnosti, ktorej základné imanie je úplne vo vlastníctve štátu a ktorá je v danom štáte poskytovateľom univerzálnej poštovej služby, pokiaľ dohody, na ktoré sa táto právna úprava vzťahuje,

— nedosahujú príslušnú prahovú hodnotu, ako je stanovená v článku 7 ods. 1 smernice 92/50, a

— nie sú v skutočnosti jednostranným správnym aktom stanovujúcim povinnosti len na strane poskytovateľa univerzálnej poštovej služby, t. j. aktom, ktorý by bol značne vzdialený bežným podmienkam obchodnej ponuky tejto spoločnosti,

čo sú skutočnosti, ktoré musí preveriť vnútroštátny súd.

O trovách

- ⁸⁹ Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

- 1. Právo Spoločenstva treba vykladať v tom zmysle, že nie je prekážkou takej právnej úpravy členského štátu, ktorá orgánom verejnej správy umožňuje mimo rámca pravidiel verejného obstarávania zveriť poskytovanie poštových služieb vyhradených v súlade so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 97/67/ES z 15. decembra 1997 o spoločných pravidlách rozvoja vnútorného trhu poštových služieb spoločenstva a zlepšovaní kvality služieb jednej verejnoprávnej akciovej spoločnosti, ktorej základné imanie je úplne vo vlastníctve štátu a ktorá je v danom štáte poskytovateľom univerzálnej poštovej služby.**
- 2. Smernicu Rady 92/50/EHS z 18. júna 1992 o koordinácii postupov verejného obstarávania služieb, zmenenú a doplnenú smernicou Komisie 2001/78/ES z 13. septembra 2001, treba vykladať v tom zmysle, že je prekážkou takej právnej úpravy členského štátu, ktorá orgánom verejnej správy umožňuje**

mimo rámca pravidiel verejného obstarávania zveriť poskytovanie služieb, ktoré nie sú v zmysle smernice 97/67 vyhradené, verejnoprávnej akciovej spoločnosti, ktorej základné imanie je úplne vo vlastníctve štátu a ktorá je v danom štáte poskytovateľom univerzálnej poštovej služby, pokiaľ dohody, na ktoré sa táto právna úprava vzťahuje,

- **dosahujú príslušnú prahovú hodnotu, ako je stanovená v článku 7 ods. 1 smernice 92/50, zmenenej a doplnenej smernicou 2001/78, a**

- **sú zmluvami v zmysle článku 1 písm. a) smernice 92/50, zmenenej a doplnenej smernicou 2001/78, uzavretými písomne a majúcimi odplatný charakter,**

čo sú skutočnosti, ktoré musí preveriť vnútroštátny súd.

3. **Články 43 ES, 49 ES a 86 ES, ako aj zásady rovnosti zaobchádzania, zákazu diskriminácie na základe štátnej príslušnosti a transparentnosti sa musia vykladať v tom zmysle, že sú prekážkou takej právnej úpravy členského štátu, ktorá orgánom verejnej správy umožňuje mimo rámca pravidiel verejného obstarávania zveriť poskytovanie služieb, ktoré nie sú v zmysle smernice 97/67 vyhradené, verejnoprávnej akciovej spoločnosti, ktorej základné imanie je úplne vo vlastníctve štátu a ktorá je v danom štáte poskytovateľom**

univerzálnej poštovej služby, pokiaľ dohody, na ktoré sa táto právna úprava vzťahuje,

- **nedosahujú príslušnú prahovú hodnotu, ako je stanovená v článku 7 ods. 1 smernice 92/50, zmenenej a doplnenej smernicou 2001/78, a**

- **nie sú v skutočnosti jednostranným správnym aktom stanovujúcim povinnosti len na strane poskytovateľa univerzálnej poštovej služby, t. j. aktom, ktorý by bol značne vzdialený bežným podmienkam obchodnej ponuky tejto spoločnosti,**

čo sú skutočnosti, ktoré musí preveriť vnútroštátny súd.

Podpisy